

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 1. listopada 1895.

List 44.

V praznik vseh svetnikov.

Kako nam sili duh v višave,
Kjer zlato se žari nebó,
Izvoljeni nas tam ljubó
Iz solzne kličejo nižave.
Zato serce le gor želi,
Po večni sreči hrepeni.

Izvoljenim so dom nebesa,
Pravičnim delež so krasan,
Blagosti jih obseva dan,
Solza jim ne kali očesa;
Težav ne znajo, ne nadlog,
Saj jim plačilo sam je Bog.

Tam gori so očaki slavni,
Preroki starih časov vsi,
In oni, ki pravični šli,
Od tod so v dobi starodavni,
Ko Kristus rešil je zemljó,
Seboj jih peljal je v nebó.

Tam gori vsi so mučeniki
In mučenice svete vse,
Ljubezni božji vsi živé,
Med sabo v sreči so veliki;
Za vero so prestali smert,
In v rajski bili djani vert.

Tam gori spoznavalci sveti
Uživajo nebeško slast,
Ko cerkve širili oblast
Povsodi so v besedi vneti;
Zato jim je plačilo zdaj
Nebeški dom na vekomaj.

Tam gor Marija, Božja Mati,
Najlepša izmed vseh cvetic,
Leskéče v družbi se devic
Nedolžnih v hiši rajski zlati;
In v vsaki sili dol na nas
Obrača mili svoj obraz.

Tam gori je naš dobri Oče,
Stvarjenja vsega Gospodar,
Ki vé povsod za vsako stvar. —
Storiti vse mu je mogoče;
On ljubi nas, za nas skerbi,
Če zvesto služimo mu vsi.

Tam gori Jezus je pripravil
Najboljšo domovino nam,
Da to dosežemo, pa sam
Zapovedi nam je postavil.
Po katerih bi ravnali se,
Dokler v posestvu smo zemljé.

Zato pa danes, bratje mili,
Ki že dosegli ste nebo,
Naš duh zdihuje k Vam serčno,
Da bi za nas Boga prosili;
Naj on, ki Vas je k sebi vzel,
Bi tudi nas kedaj sprejel.

J. P. Belostenski.

Razlaganje apostolske vere.

Spisal sv. Tomaž Akvinski.

I. Člen.

Verujem v Boga Očeta, vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje.

Pervo, kar je kristjanu potrebno, je vera, brez katere se nikdo veren in zvest kristjan imenovati ne more. Vera pa podeljuje štiri dobrote. Perva je ta, da se duša po veri sklene z Bogom: kajti po veri kerščanska duša takorekoč z Bogom v zakon stopi: Ozej, (2, 20): „Zaročil se bom s teboj v veri.“ In od tod pride, da človek pri kerstu najprej izpové svojo vero, ko ga duhovnik vpraša: „Veruješ li v Boga?“ kajti sv. kerst je prvi zakrament vere. In zato pravi Gospod pri sv. Matevžu (16, 16.): „kdor veruje

in bo kerščen, bo zveličan.“ Kerst namreč brez vere ne koristi nič. Vedeti je toraj treba, da nikdo ni prijeten Bogu brez vere (Hebr. 11. 6.): „Brez vere je nemogoče Bogu dopasti.“ In zato pravi sv. Avgustin: „Vse, kar ni iz vere, je greh: koder ni pripoznanja večne in neminljive resnice, je krepost napačna, tudi če so nravi še tako lepe.“ — Druga dobrota je pa, da se po veri v nas pričinja večno življenje: kajti večno življenje ni nič drugega kakor spoznavati Boga: zato pravi Gospod pri sv. Janezu (17. 3.): „To pa je večno življenje, da spoznajo tebe, samega pravega Boga.“ To spoznavanje Božje pa se prične tukaj s pomočjo vere, konča se pa v bodočem življenju, v katerem ga bomo spoznali, kakor je pisano (Heb. 11. 1.): „Vera pa terdno pričakovanje prihodnjih rečij.“ Nikdo torej ne more biti zveličan (Zveličanje pa je pravo spoznavanje Božje), razun da najprej spoznava s pomočjo vere. Sv. Janez (20, 22) pravi: „Blagor jim, ki niso videli, pa so verjeli.“ — Tretjič, ker vera vravnava sedanje življenje; k temu namreč, da človek dobro živi, treba je, da vé, kar je za dobro življenje potrebno; in če bi se moral vsega, za dobro življenje potrebnega, s težavo naučiti, bi ali ne mogel priti do tega, ali pa po dolgem času.*) Vera pa uči vse za dobro življenje potrebno. Uči nas namreč, da je jeden Bog, ki dobro plačuje in hudo kaznuje, in da je še drugo življenje in več tacega, kar nas dovolj k dobremu spodbuja in stori, da se slabega izogibljemo (Habakuk 2, 4.): „Pravični pa bo v svoji veri živel.“ Očividno je tudi to, ker nikdo izmed modrijanov pred prihodom Kristusovim, naj si je še tako prizadeval, ni mogel o Bogu le toliko vedeti in o stvareh za večno življenje potrebnih, kolikor zdaj po prihodu Kristusovem vsaka stara ženica s pomočjo vere vé, in zato pravi Izaija (11, 9.): „Zemlja je polna spoznanja Gospodovega.“ — Vera je, s katero premagamo skušnjave in to je četrta dobrota, (Hebr. 11, 33): „Svetniki so po veri premagali kraljestva.“ To je pa znano, da vsaka skušnjava pride od hudobnega duha ali od sveta ali od mesa. Hudobni duh namreč skuša, rekoč: „Ne ubogaj Boga, ne podverzi se mu.“ In to se s pomočjo vere premaga, ker po njej spoznamo, da je On Gospod vsega, in da moramo zato le njega ubogati. Sv. Peter (1. 8) pravi: „Hudič, vaš zopernik, hodi okoli kakor rjoveč lev in išče, koga bi požerl: temu se ustavljajte terdni

v veri!“ Svet pa skuša s tem, da ali vabi v ugodnosti ali pa od neugodnostij odvrta. Te skušnjave premagamo z vero, katera stori, da verjemo, da je še drugo življenje, boljše od tega; in zato prepiramo ugodnosti tega sveta in se ne strašimo neprilicnostij, kakor pravi sv. Janez (1. 5. 4): „To je zmaga, katera je svet premagala, naša sveta vera,“ in kar nas uči, da verujemo tudi v hujše in slabše stvari, pred vsem namreč v pekel. Meso pa nas skuša s tem, da nas napeljuje v hitro minljive nasladnosti tega življenja. Vera nam pa pokaže, da zgubimo večno življenje, ako se oklenemo onih bolj, kakor je prav (Efež. 6, 16): „Pred vsem pa vzemite v roko ščit vere.“ Tako je toraj jasno, da je vero imeti zelo koristno.

Pa poreče kedo: „Nespametno je verjeti, česar ne vidim, in ni treba, da bi se verjelo, kar se ne vidi.“ Temu odgovarjam takole: Ta pomislek odstrani najprej nepopolnost našega razuma: kajti če bi človek zamogel sam od sebe popolnoma spoznavati vidne in nevidne stvari, bi bilo nespametno verjeti, česar ne vidimo; toda naše spoznavanje je tako slabo, da noben modroslovec ni mogel natanko preučiti narave jedne muhe: tako se pripoveduje, da je bil nek modrijan 30 let v samoti, da bi spoznal naravo bučele. Če je tedaj naš razum tako slaboten, ali ni neumno ne hoteti verovati v Boga, ampak samo v to, kar človek sam po sebi spoznavati more? In zato pravi temu nasproti Job (36, 26): „Glej, Bog je velik in presega našo modrost.“ — Dalje zamoremo odgovoriti: Recimo, kak učitelj bi nekaj trdil, kar on po svojem znanju vé, priprost človek bi pa dejal, da ni tako, kakor učitelj uči, zato ker sam tega ne razume; potem bi dejali, ta priprost človek je zelo neumen. Gotovo pa razum angelja zelo daleč presega razum največjega modrijana, kakor razum največjega modrijana razum priprostoptega človeka presega. In nespameten je modrijan, če noče verjeti tega, kar angelji pripovedujejo, še veliko bolj nespameten pa, če ne veruje tega, kar Bog govori. In proti temu govori modri Sirah (3, 25): „Prav veliko rečij je tebi pokazanih, katere človeški um presegajo.“

(Dalje sledi.)

Letno poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev.

(Dalje)

Razdelili so se imenovani paramenti z ozirom na došle prošnje, tako, da je dobila:

*) (Op. prest.) Misel je ta: Človek rad dobro živi. Če pa hoče dobro in prav živeti, mora vedeti, kaj je potrebno za dobro življenje. In človek bi se to z veseljem učil, da bi le vedel, kaj je za dobro življenje potrebno. Toda ali bi ne prišel do tega, ali pa prav pozno. Tu nam pa vera pomaga.

1. Sv. Petra cerkev v Ljubljani: 1 vijoličen mašni plašč.
2. Ternovska cerkev v Ljubljani: 1 zelen mašni plašč.
3. Uršulinska cerkev v Ljubljani: 1 rudeč mašni plašč.
4. Karmelitska cerkev na Selu pri Ljubljani: 1 rudeč mašni plašč.
5. Dobrova pri Ljubljani: 1 vijoličen mašni plašč. —
6. Brezovec: 1 bel mašni plašč.
7. Golo: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
8. Št. Vid pri Ljubljani: 8 korporalov, 8 pal, 12 purifikatorjev, 12 rutic za lavabo.
9. Stara Loka: 1 črn mašni plašč.
10. Reteče pri Loki: 6 korporalov, 6 pal, 10 purifikatorjev, 11 rutic za lavabo.
11. Škofja Loka: 1 zelen mašni plašč.
12. Selca: 1 antipendij.
13. Stara Oselica: 1 rudeč mašni plašč.
14. Trata: 1 velum.
15. Zalilog: 1 bel mašni plašč.
16. Nova Oselica: 1 bel pluvijal.
17. Kranj: 1 črn mašni plašč.
18. Goriče: 1 črn mašni plašč.
19. Št. Juri pri Kranju: 1 vijoličen pluvijal.
20. Terboje: 1 rudeč mašni plašč.
21. Šenturška Gora: 1 bel mašni plašč.
22. Šmartno pri Kranju: 1 plašček za ciborij, 3 koretlje.
23. Kovor: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase.
24. Podbrezje: 2 obhajilni štoli.
25. Duplje: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase.
26. Teržič: 1 rudeč mašni plašč.
27. Velesovo: 1 vijoličen mašni plašč.
28. Zgornja Bisnica: 1 velum.
29. Ribno pri Bledu: 1 črn mašni plašč.
30. Breznica: 3 koretlje, 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule.
31. Dobráva pri Kropi: 1 bel mašni plašč.
32. Dovje: 1 obhajilno burzo, 2 obleki za ministrante.
33. Gorje: 1 bel mašni plašč.
34. Jesenice: 1 obhajilno burzo in štolo, 3 koretlje.
35. Lesce: 1 velum.
36. Leše: 1 bel pluvijal.
37. Mošnje: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule.
38. Ovsiše: 1 bel pluvijal.
39. Srednja Vas Bohinjska: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule.
40. Kamna Gorica: 3 koretlje.
41. Koroška Bela: 3 koretlje.
42. Kropa: 1 zelen mašni plašč.
43. Begunje pri Radovljici: 1 vijoličen mašni plašč. —
44. Dob: 1 velum, 2 obhajilni burzi.
45. Gojzd: 1 rudeč mašni plašč.
46. Homec: 3 koretlje.
47. Mengeš: 1 črn mašni plašč.
48. Sela pri Kamniku: 1 vijoličen mašni plašč.
49. Špitalič: 1 vijoličen mašni plašč.
50. Tunjce: 1 bel pluvijal.

51. Zgornji Tuhinj: 1 rudeč mašni plašč.
52. Vodice: 1 vijoličen mašni plašč.
53. Nevlje: 1 velum.
54. Komenda: 1 črn mašni plašč.
55. Blagovica: 2 oltarni blazinici.
56. Izlake: 2 mašni srajci, 4 humerale, 2 cingule.
57. Čemšenik: 1 obhajilno burzo.
58. Dol: 1 antipendij.
59. Št. Gotard: 1 bel mašni plašč.
60. Krašnja: 1 bel mašni plašč, 1 štolo za spovednico, 1 štolo za obhajila.
61. Peče: 1 plašček za ciborij, 6 korporalov, 6 pál, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
62. Zagorje ob Savi: 1 črn mašni plašč.
63. Št. Lambert: 1 vijoličen mašni plašč.
64. Javor: 1 rudeč mašni plašč.
65. Kopanj: 1 bel mašni plašč.
66. Polica: 2 oltarni blazinici, 6 korporalov, 6 pál, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
67. Zatičina: 1 bel pluvijal.
68. Zagradec: 1 bel mašni plašč.
69. Višnja Gora: 2 obhajilni burzi in štoli.
70. Dole: 1 rudeč mašni plašč.
71. Janče: 1 velum.
72. Št. Juri pod Kumom: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule.
73. Prežganje: 1 oltarni pert.
74. Primskovo: 2 oltarni blazinici.
75. Št. Janž: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule, 4 korporale, 4 pale, 6 rutic za lavabo, 8 purifikatorjev.
76. Mirna: 2 štoli za spovednico, 1 štolo za obhajila, 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule, 3 koretlje.
77. Mokronog: 2 obhajilni štoli.
78. Trebelno: 2 obhajilni burzi, 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule, 6 korporalov, 6 pál, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev. (Konec sledi.)

Čudodelna svetinja.

(Iz francoskega.)

(Dalje.)

Smert sestre Katarine Labouré.

Sestra Labouré je bila preoblečena mesca prosinca l. 1831., dobila ime sestra Katarina in bila poslana v bolnišnico Enghiensko (beri: angijensko), v predmestju Saint-Antoine (beri: sántantoán) v Parizu.

Najprej je bila nastavljena v kuhinji, potem pri perilu, pozneje pa je imela službo v oddelku za starčke. Tu je ostala blizu štirideset let. Zraven tega je še skerbela za kuretnino. Ljubila je ta nizka dela, in zdelo se ji je, kakor da se nič ne dá primerjati s srečo, biti v službi revnih udov Jezusa Kristusa.

Sama je bila zelo pobožna, krog sebe je imela sestre, ki so bile videti še bolj pobožne, in ničesar se ni dalo opaziti, kar bi jo razločevalo od družih. Le ena reč je vzbujala na njej pozornost, namreč velika važnost, katero je stavila na molitev rožnega venca.

Tako je preživela celih šestinštirideset let v bolnišnici Engienski.

Ko se je bilo začelo leto 1876., govorila je sestra Katarina večkrat o svoji smerti. Ni minil praznik,

da bi ne bila rekla: „Ta praznik sem doživela zadnji-krat.“ In če ji niso verovali, je terdila še bolj do-ložno, da leta 1877. ne bode več dočakala. Zadnji mesec svojega življenja je morala v postelji ležati in pretergati delovanje, ki je je izverševala že toliko let sem.

Nekaj dni pred svojo smertjo je rekla svoji so-sestri: „Šla bom v Reuilly“ (izgov.: rejíj). Tako se namreč imenuje hiša Božje previdnosti; le velik vert jo loči od zavoda Enghienskega. „Kako,“ odgovori sosestra, „v Reuilly? Pa za to ne boste imeli dosti močij, in verhu tega ljubite tako svoj Enghien, ki ga niste nikdar zapustili!“ — „Jaz Vam pa povem, da pridem v Reuilly.“ — „Ja, zakaj neki?“ — „Oj, prav za to se pa gre,“ odverne sestra Katarina s tako odločnim in skrivnostnim glasom, da je bila njena sosestra vsa zbegana. Kmalu na to je začela znova: „K mojemu pogrebu ne bo treba nikakega merliškega voza.“ — „O, kaj Vam pride na misel!“ odgovori sosestra. — „Ne bo treba nobenega merliškega voza,“ ponovi bolnica važno. — „Kako pa bodo potem naredili?“ — „Pokopali me bodo v kapelici.“ Te besede so zelo segle sosestri v srcé, in videla je pozneje, da se je natanko tako dogodilo vse, kar je bila napovedala sestra Katarina.

Dne 31. grudna je zgubila po dnevu večkrat zavest. Sklepali so, da bo kmalu umerla. Ponudili so ji še zadnja tolažila vere, kar je sprejela prav hvaležno.

Z nepopisnim veseljem in velikim mirom je prejela svete zakramente umirajočih. Potem so molili na njeno prošnjo litanije brezmadežnega Spočetja. Večkrat je ponavljala besede: „Ti strah hudih duhov, prosi za nas!“ In preserčno nežno je vskliknila: „O moja družba! . . . Moja ljuba materinska hiša! Neka starejša sestra ji reče z žalostnim glasom: „Sestra Katarina, Vi nas boste torej zapustili, ne da bi mi povedali kako besedo o preblaženi Devici?“ Tu se umirajoča nagne čisto blizo k njej in ji pravi precej počasi na uho: „Jaz ne smem govoriti, gospod Chevalier (beri: Švaljé) ima to na skerbi.“

V resnici je bil tudi prečast. gospod Chevalier, prvi asistent kongregacije misijonske in glavni ravnatelj usmiljenih sester, malo časa pred smertjo sestre Labouré postal hranitelj njenih skrivnostij.

Proti štirim popoldne se je zopet slabost lotila umirajoče. Vse sestre hiše so se zbrale okrog nje. Vendar še ni prišel njen zadnji trenutek. Okoli sedmih zvečer se je zdelo, da je zopet zadremala, in brez najmanjšega smertnega boja, brez najslabšega znamenja bolečine se je njena duša ločila od telesa, da bi gledala Jezusa in njegovo brezmadežno Mater v nebesih.

Praznik prikazni brezmadežne Device Marije od čudodelne svetinje.

Na prošnjo preč. gospoda Antona Fiat, glavnega superijorja kongregacije misijona in usmiljenih sester, so dovolili Nj. svetost, papež, izvenredno milost.

„Spodobilo se je,“ — tako pravi sv. Cerkev v oficiju brezmadežne Device od čudodelne svetinje, — prav spodobilo se je, da se ni pozabila tako mate-rinska nežnosercnost Marijina, ki se je javljala po čudežni svetinji s toliko močjo in darežljivostjo; za-edno naj bi se tudi iznova povzdignila pobožnost

kerščanskih ljudstev do brezmadežnega Spočetja. In da se ta namen doseže, hotela je apostolska stolica, da se — kakor se je to že prej godilo z ozirom na rožni venec in škapulir od gore Karmelske, — tudi sedaj vsako leto obhaja poseben praznik v spomin prikazni presvete Matere Božje in njene svetinje.

„Ko je torej sveta kongregacija za obrede celo versto sem spadajočih dogodkov preiskala kar najbolj skerbno in o njih izrekla povoljno sodbo, so dovolili sv. oče Leon XIII oficij in mašo prikazni preblažene in brezmadežne Device kongregaciji misijonarjev sve tega Vincencija Pavljanskega, katera se je vedno-zvesto držala sporočil svojega svetega ustanovnika oziroma spoznavanja in češčenja brezmadežnega Spo-četja Marijinega. Enaka milost se podeli vsem škofom in duhovnim bratovščinam, ki je prosijo.“

Vsled odloka z dne 23. mal. serpana l. 1894. obhajajo udje misijonske bratovščine ta slovesni praznik z oficijem in mašo kot Festum duplex secundae classis, in kot F. duplex maius ob-hajajo ga one škofije in duhovne družbe, katerih škofje ali predstojniki to prosijo. Razven tega dovo-ljuje odlok svete kongregacije za obrede z dne 7. ki-movca l. 1894. še vsakemu posameznemu du-hovniku, da bere Missa propria tega praznika v vsaki kapeli usmiljenih sester. (Konec nasl.)

V dan mertvih.

Jesensko-tožni dan ogrinja zemljo,
V solzâh topf' premnogo se oko.
Za rajnimi nam danes serce toži,
Ki dragi nam v življenji bili so.

Grobove krijejo mertvaški venci,
In lučic žar obseva mirni svet, —
Oj, svet solzâ, saj res le redko v sreči
Obračamo zemljani nanj pogled!

In danes vendar sem nas nekaj vleče,
Iz krajev nam neznanih tožni klic
Sercá občutke tu živó pretresa,
Oh, prošnje to terpečih so iz vic.

O, mnogi znanci naši zapustili
To solzno so zemljo, terpljenja kraj;
Trohnobi njih telesa smo zročili;
Kje njih pa duše so, ne znamo zdaj.

Motilo greha zlô jim je življenje,
A kratek bil pokore jim je čas;
So Božji milosti pa zadostili?
Nikdo ne vé pa tega izmed nas.

Zatorej smo v svetišču danes zbrani,
In k Stvarniku zdihamo serčnó,
Naj skoraj pokoreče duše reši
Terpljenja vic, in vzame jih v nebó.

Daritev svete maše, ki opravlja
Preljubim rajnim v blagi se spomin,
Veljá naj Večnemu kot zadostilo,
In nam v otétbo vernih up edin.

Molitve vse, daritev svete maše
Ti danes, Večni, posvečujemo,
Za duše vernih mertvih v Tvoji hiši
Iz serca pred Teboj zdihujemo.

Oj, samo Ti zamoreš iz terpljenja
Otetih jih, peljati v večni raj;
Saj veš, kakó smo tukaj jih ljubili,
Zato usliši prošnje silne zdaj.

Tje gori, v Tvojo domovino srečno,
Kot mi sedaj, želeli vedno so;
O, reši jih, nebeški Oče mili,
Da nam potem pomagajo v nebó.

J. P. Belostenski.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. Prevzvišeni gospod knez in škof so se 24. okt. iz Marijinega Celja vernili v Ljubljano. Naslednji dan se jim je poklonil stoljni kapitelj z mestno duhovščino in prečastiti gospod stoljni prošt dr. Leonard Klofutar jim je v imenu duhovščine vse škofije s čverstimi besedami naznanil sožaljenje zaradi znane ostudnosti, ktera se je zgodila na škofijskem poslopju in to še v času, ko Bog s tako hudimi potresi (in naslednjič z neslišano povodnijo po izlivu Ljubljanice) ljudi k pokori budi. Premilostni gospod višji pastir, ki niso še nikoli pri nobeni priliki izrekli kake maščevalne besede zoper svoje zaslepljene sovražnike, so tudi zdaj zaterdili, da jim ni za njih lastno osebo, temveč za škofovsko oblast, ktera je od Boga dana in terpi z enakimi napadi, pa za verno ljudstvo, ktero se po taki poti ostrupuje. Omenili so, kako s tem terpi tudi državna oblast, ktera sloni na cerkveni veljavi; sej znano je, kako v kakih rogovilskih potresih tudi države same pri Cerkvi pomoči iščejo. Prisiljena je Cerkev zlasti današnji dan dotikati se tudi politike. Škofje z duhovstvom, kakor drugi državljani, imajo tudi politiške pravice. Časi in okoliščine niso zmiraj in povsod enake. Tudi Pij IX, sedanji, papež in drugi so gotovo segali in segajo s svojimi naredbami in ukazi tudi v politiko, kakor prepovedujeta v sedanjih okoliščinah na Laškem vdeleževanje pri volitvah v zbornice, ko so skoro vsi zbori nekake proticerkvene sinagoge. Poslednjič so priporočevali edinost duhovstva med seboj in z višjim pastirjem in priporočili se v molitev, ki je tako potrebna zlasti v sedanjih časih.

Ljubljana. Večna molitev pred Jezusom v Zakramentu ljubezni. Po tretjem natisu knjige P. J. Walserja O. S. B. priredili za slovensko ljudstvo ljubljanski gg. bogoslovci. Z dovoljenjem visokočastitega ljublj. knezoškofijstva. V Ljubljani 1895. Založil J. Flis. Tisk Katol. tiskarne. —

Za slovensko ljudstvo pač ne najdeš pripravejšje knjige, iz katere naj bi se naučilo prav ljubiti Jezusa in kolikor mogoče častiti Ga v presv. Zakramentu.

Ta knjiga se rabi v mnogih samostanih za vedno češčenje sv. Rešnj. Telesa. In kakor sadovi kažejo, s prav dobrim uspehom. Veliko je že pripomogla, da se je po različnih župnijah razširilo

vedno češčenje sv. Zakramenta. Saj so pa v knjigi zbrane tudi najlepše cerkvene molitve; vsak odstavek v nji je okrašen z izgledi, mislimi iz izrazi iz svetega pisma.

Nemški izvirnik se semtertje drugač glasi, kot prevod. In tako je tu prav. Gg. prelagavci so knjigo pretolmačili primérno duhu slovenščine za slovensko ljudstvo.

Knjiga obsega sedem premišljevanj o sv. Rešnj. Telesu, mašne, spovedne in obhajilne molitve, pa večernice. Odstavki za češčenje presv. Zakramenta so prav primerno vravnani. Če imaš malo časa, vzemi premišljevanje za četertinko ure; če je več časa, vzemi premišljevanje za pol, ali za celo uro. Teh ur je 35. Porabne in zelo primerne so zlasti za tiste cerkve, v katerih je vstanovljeno češčenje sv. Zakramenta po urah. V teh urah nahajaš premišljevanja, molitve za odpustke, primerne litanije in razne slavonspeve. Vsak stavek v njih je pomenljiv in priča veliki ljubezni ljubezni Njega, ki nas vabi k sebi, rekoč: „Pridite k Meni vsi!“

Ker je knjiga pred drugim namenjena družbam vednega češčenja Sv. R. T., zato je želeli, da bi oč. gg. duhovni pastirji po primerni poti to knjigo močno razširjali med občinstvo, — utegnili bi jih n. pr. sami nakupiti večje število, ter bi jih ljudje pri njih lahko dobivali.

Veliko molitev je tako sestavljenih, da se lahko v zboru molijo v cerkvi, druge so le za premišljevanje. —

Ljubi kerščanski bralec! Gotovo prav goreče ljubiš Jezusa v presv. Zakramentu. Če želiš (in to moraš želeči) pomnožiti svojo ljubezen do Jezusa in se natančneje poučiti o Rešnjem Telesu, sezi po tej knjigi! Saj ji je blag namen, da družni vernike v pobožni molitvi okoli tabernakla.

O koliko mora Jezus prestati od samih kristijanov, ki ga nevredno prejemajo! Koliko satanskega zaničevanja mora prestati od framasonskih družb! Da se Mu vsaj nekoliko zadosti za to zasramovanje, k temu naj pomore pričujoča knjižica!

Dobiva se pri v. č. g. založniku kan. Flisu in v Katol. bukvarni. Obsega VI + 624 strani v 16° in stane v črno usnje terdo vezana in z rudečo obrezo 1 gld. 50 kr.

Od gorenjske strani. (Blagoslovljenje novo-prezidane mestne deške ljudske šole v Škofji Loki.) [Dalje.] Tudi svetovno učenštvo škofjeloške deške ljudske šole bilo je že od nekdaj vsled verlin in uspehov na najboljšem glasu. Imena: Mazek, Tribuč, Cvek, Kramer, Adamič, Praprotnik, Podobnik, Eržen i. dr. živijo še zdaj pri Ločanih v najboljšem spominu. Krivični pa bi bili, ako bi poznejšemu in tudi sedanjemu učitelstvu pod vodstvom zaslužnega gosp. Fr. Papa-ta, ne priznali izgledne trudljivosti, da bi se Škofjeloški šoli ohranila njena od nekdaj dobro znana veljava. Na vseh zunanjih šolah so mladenčci, ki so se nekdaj šolali v Škofji Loki, in iz katerih so izrastli pozneje odlični in slavni gospodje, bodi si duhovskega ali svetnega stanu. Kar poznamo skoz zadnje tri četertinke našega stoletja inteligence, mestne in okoličanske, pa tudi Selške in Poljanske doline, do malega vsa se je za vstop v srednje šole. — vsaj v 3. in 4. razredu — pripravljala na to v Škofji Loki. To odličnost smemo pričakovati pa tudi

še dalje, zlasti zdaj, ko je šola postala petrazredna, in je z njo sklenjena tudi obertna šola, kar je za mesto vsled močno razvite industrije na moč potrebno in koristno.

Kako so se pa vse te preuredbe pričele, osnovala in izpeljale, naj povedo daljne verstice. Ker je število mladine vedno bolj naraščalo, se je tudi kazalo, kakor se ume že samo po sebi, da prostora primanjkuje čedalje bolj. Do l. 1886 sta v pritličju šolske zgradbe stanovali še dve družini. Tema je bilo najpred odreči daljno bivanje v šolskih prostorih, kar pa ni teklo prav gladko, ampak izpeljalo se še le l. 1888/1889. S tem je pridobila šola dve sobi, eno za knjižnico, drugo pa za pevski poduk, ter prostor za harmonij, ki se je bil omisilil po prizadevanji gosp. nadučitelja Papa-ta. O tem času jelo se je delati tudi za vstanovljenje in pričetek obertne šole, kar je šlo tim ložej, ker so bili gg. učitelji vsi za to vneti, ter so predlog odobravali višje šolske oblasti. Za prostore pa ni bilo treba skrbeti, ker se je poduk delil o večerih in o nedeljah v navadnih učnih prostorih. —

(Dalje nasl.)

Misijon na Verhniki. „Lepi bili so to dnevi,“ zdihnil je pač marsikdo, ko sta se poslavljala od Verhnike čč. gg. misijonarja Doljak in Verhovec, ki sta od 6. do 15. oktobra vodila sv. misijon v tej fari. Res lep bili so to dnevi — dnevi, o katerih pač v polni meri veljajo besede aposteljeve, da so bili dnevi zveličanja. Vreme, neugodno za zunanja dela, zlasti pa navdušene besede čč. gg. misijonarjev privabile so ljudi v cerkev, ki je bila skoraj vselej polna, akoravno je precej velika. In da so ravno ti dnevi polni milosti, pričale so spovednice, ktere so skorej vse dni oblegale čete spovedencev. O marsikatera zgubljena ovčica se je te dni po mnogih letih se vernil nazaj k svojemu najboljšemu Očetu ter zadobil mir in veselje, ktere ga mu svet dati ne more. To pričale so solze, ktere so oblivala oči vsacega pri slovesu misijonarjev. Bog daj, da bi seme, v teh dneh zasajeno, obilen sad rodilo, da bi vsi ostali zvesti temu, kar so pri sklepu misijona obljubili, da bi vedno neomahljivi stali v veri, ktero so glasno in očitno zopet terdili v cerkvi, ostali zlasti v današnjih žalostnih časih, ki so polni nevere — ko se tudi mnogi gosposki in vradni gospodje premalo menijo za verski čut.

Iz Ternja na Pivki. 28. okt. Gospod vrednik! Bog poverni Vam in dobrotnikom poslanih 36 gld. za našo novo cerkev presv. Trojice. V skerbi smo bili za vse: za vgodno vreme, za pomoč, za varnost itd. Toda hvala presv. Trojici — vse nam je šlo doslej po sreči. Cerkev imamo pod streho. Kaj bi bilo, ako bi ne bili do časa pokrili? Zakaj pri nas v jesenskih dnevih na višavi delati — ni šala. Burja ima svojo moč. Tudi zidu ne bi mogli tako pokriti, da ne bi burja vanj dežja uestla. Tako pa imamo že toliko pribežališča, da upamo do Adventa sv. Rešnje Telo prenesli od podružnice sv. Klenka nazaj v Ternje. Tudi vsake najmanjše nesreče nas je Bog obvaroval pri stavljnji nove hiše Božje, dasi je bilo dovolj nevarnosti. Vkljub marsikaterim nepričakovanim in nepotrebnim zaprekam nas je Božja roka vodila stanovitno do zveršitka.

Tu pa tam se je kdo oglasil, da za Ternje ne bi bilo treba tako lepe cerkve. Toda mi pravimo: če za Ternje je — za Boga gotovo ni prelepa.

Res, da je stavba iz samega obdelanega kamna od zunaj dražja, kakor iz navadnega zidú, toda pomisliti je treba, da cerkve ne bode treba od zunaj nikdar popravljati, dokler bode stala in v pžtnajstih letih bi narasli samo stroški za nujno potrebno vsakoletno popravljanje tollko, kolikor več stane zid.

Marsikateri pomislili so imeli duhovnjani in neduhovnjani, toda zdaj so odpadli vsi pomisleki in vsak je z delom do cela zadovoljen.

Kaj pa, da je dozdej le ogrodje postavljeno. Treba bode še obokov, zvonika in še marsikaj drugega, kar pa se bode le polagoma lahko napravljalo. Zato pa smo še vedno potrebni darov, vzlasti ker nam je bilo treba še 2000 gld. dolga napraviti.

Priporočam se torej še dalje dobrotljivosti za čast Božjo in cerkveno umetnost vnetih serc.

P. Bohinjec, kurat.

† **Dr. Jožef Muršec.** 25. oktobra je umerl v Gradcu znan slovenski domoljub dr. Jožef Muršec, ktere ga je res škoda v zemljo! Blagi pokojnik je bil rojen l. 1807 pri sv. Bolfanku na Štajerskem, mašnik posvečen l. 1830; postal je še pozneje doktor modroslovja, bil učenik veronauka in slovenščine na graški realki, pozneje pa šolski nadzornik na Hervaškem.

Spisal je mnogo knjig, in dopisaval mnogim slovenskim časnikom. „Danica“ je med drugim pretekla leta imela celo versto spisov iz njegovega „Modroverskega kermila zdrave omike.“

Podpiral je denarno dobrotne naprave, posebno katol. misijone, blago njegovo serce do konca kaže očitno to, da je le malo tednov pred smertjo še poslal 50 gld. za cerkev v Vodica. Tudi kmalo po potresu je bil parkrat poslal nekaj pomoči za potresence.

Tudi naših dijakov ni pozabil; podpisaval se le navadno: „Dominikanergasse Nr. 8.“

Eden njegovih blazih prijateljev je bil v. č. g. Anton Missia, brat prevzvišega našega knezoškofa in župnik v pokoju, ki je lansko leto umerl v Ljubljani. Naj tedaj v miru počivata preblaga moža in prijatelja! —

Iz Amerike. (Dopis blazega g. bogoslovca.) (St. Paul, Minn., dne 2. vinotoka 1895.) Velečastiti gospod kanonik! Ne vem, me li še kaj pomnite, ko ste me pred leti tako blagohotno podpirali s hrano, ko sem še dijačeval v Ljubljani, za kar Vam izvoli mili Bog tisočero platiti na tem i na onem svetu, mene pa poterediti v serčni hvaležnosti do svojega veledušnega gospoda dobrotnika! (Zelo ste me razveselili; iskrena hvala za vse poslano! Vr)

Leta minejo, kakor shlapi demantna rosa pod zlatimi žarki toplega solnca. Usoda — ali bolje — Previdnost Božja me je iz Novega mesta, kjer sem poslednji čas pohajal ondotni gimnazij, dovela prek „velike luže“ v blagozračno Minnesoto spopolnjevati znanje za vzvišeni duhovski poklic. Tu pohvalno omenjam precejšnje število sorojakov-semeniščnikov na novem, po protestantu J. J. Hillu sozidanem semenišču — vseh skupaj nas je — 11 Slovencev, a jeden goriški bogoslovec je istokar stopil na prosta ameriška tla, nameravajoč po posvetitvi v mašnika delovati mej slovenskimi farmerji (kmetovalci) v Brockwayu in Krain Townu, Minn. Kakor se vidi, lepo podpira mili Bog vzvišeno podjetje slovenske duhovščine v Ameriki; Bog daj tudi, da bi bilo vse k

večji slavi Njegovega imena in k pomoči v temi tavajočega bližnjika!

Dovolite mi čast, velečastiti, da se smem tudi jaz pridružiti mnogobrojnim Vašim častilcem, ki se radujejo dne, ko praznuje in slavi sv. Cerkev praznik sv. Lukeža, Vašega patrona in zaščitnika pri nebeškem Očetu. Tem potom javim serčno željo, naj bi Vam isti izprosil še mnogo srečnih dnij, trdnega zdravja, ohranitve sedanje čilosti na duhu in na telesu v proslavo in ponos sv. Cerkvi, diko in vzgled slovenski duhovščini, v podporo in zavetje revnemu dijaštvu, kateremu je želeti vsestranske podpore, ako smemo pričakovati vzglednih delavcev v vinogradu Gospodovem, modrih in vestnih državnikov, odkritoserčnih narodnih prosvetiteljev in voditeljev! V tem naj bi se strinjalo vedno in povsod slovensko razumništvo, namreč, da se preskerbi mladini, nadobudnemu naraščaju slovenskih starišev — pametne vzgoje. Uverjen sem, da bi na ta način kakor pomladni sneg kopnelo in izginjalo, a tudi izginilo tisto naduto strankarstvo na Kranjskem, ki preti ugonobiti poslednjo moč zdravega mišljenja, ki se prej ali slej pojavi pri mladini — naši nadi za boljšo prihodnost v verskem in narodnem oziru. Mladina je opora, na kateri sloni versko narodni obsoj, — če izpodmakneš iste podstavke, z nabrženostjo za nje pravo prosvito, vertoglavi kajpada tudi ves narod v propad, iz katerega je povratek težko uganiti; ugonobi rastlini cvetje in videl boš, kakega sadu se smeš nadejati jeseni. Koliko berhkih dečkov, mladeničev pa je, in večinoma z najlepšimi zmožnostmi za nadejno bodočnost v korist Cerkvi, narodu, državi, ki pa morajo kljub svoji nadarjenosti in dobri volji obesiti šolo na kol in prijeti za oralo ali šilo! In glejte, takim revežem ste Vi rešilni angelj, vodnik in učitelj na poti do vzvišenega poklica, ravnilo pravosti, svitla zvezda najzlahtnejših upov v sercu krepostnih, hvaležnih mladeničev.

Zatorej naj izvoli Večna Dobrota po mogočni priprošnji Vašega sv. godovnika nakloniti Vam prav mnogo serc, gorečih za ljubezen do siromašne mladine, proslavo matere sv. Cerkve, prosveto mile Slovenije; naj bi Bog blagoslavljal rodovitnost Vaših trudov, dokler se želite pečati z veledušnim podpiranjem revnih, a nadarjenih slovenskih dijakov. Trdno se zanašajoč, da se mile roke naših rojakov ne bodo odtegovala od Vašega podjetja, kličem z upapolnim sercem: Bog živi očeta podpore potrebnih dijakov še mnogo let, Bog živi in obujaj prijatelje naše šolske mladine okrog „dijaške mize“! Bog ohrani pa tudi blago, podporo uživajočo družbo mladih močij pri zdravih načelih in čilosti duševnega delovanja, da pokažejo dejansko hvaležnost v marljivosti in krepostni pravosti. —

Ig. L. Burgar.*)

Salezijanci.

(Kako sveti Oče Leon XIII. ocenjujejo delovanje družbe Salezijancev.)

Naj lepša ocena družbe Salezijancev, je pač ocena iz ust poglavarja sv. Cerkve, Leona XIII. sa-

*) Blagovolite večkrat razveseliti Slovence s tako spretnim peresom! Serčen pozdrav vsem gg. bogoslovcem! Vr.

mega. Le-ta je razvidna iz pisma (breve), katero so sv. Oče o priliki prvega mejnarodnega shoda salezijanskih sodelavcev dali dne 23. 24. 25. aprila 1895 v Bolonji na Laškem, pisali so namreč bolonjskemu nadškofu in kardinalu Dominiku Svampu. Pismo se glasi:

Papež Leon XIII.

Našemu ljubemu sinu pozdrav in apostoljski blagoslov. Z velikim veseljem smo slisali, da se bode v Bolonji pod Tvojim zavetništvom obhajal shod tistih katoličanov, kateri se imenujejo sodelavci salezijanske družbe in v njenem duhu z molitvijo in z djanjem njena prizadevanja pospešujejo.

Že dolgo Nam je znano, s kakšno gorečnostjo in s kakšnim uspehom Salezijanci delujejo za dobro izgojo mladine in razširjanje prave omike ter kersčanske vere med neverškimi narodi. Zato je jasno, da si tisti, kateri salezijansko družbo s svetom ter djanjem podpirajo, za vero in državo veliko zaslug nabirajo. Ker torej povedani slovesni shod v Bolonji ravno to namerava, da bi v sercih katolikov budil gorečnost za njena dela, torej z radostnim sercem pozdravljamo ta shod in preserčno prosimo Boga, da bi se milostno oziral na Vaše delovanje in Vašim skupnim posvetovanjem podelil najboljšega sadu. Med tem pa mi v znak milosti od zgoraj ter v dokaz Naše posebne naklonjenosti Tebi, ljubljene Naš sin, vsem tistim, kateri bodo navzoči pri shodu, prav z veliko radostjo v Gospodu podeljemo apostoljski blagoslov.

Dano v Rimu pri sv. Petru 2. apr. 1895. osemnajstega leta Našega papeštva.

Leon XIII.

Razgled po svetu.

Bulgarsko. Siloviti nadležniki hočejo po vsaki ceni mladega princa Boris-a iztergati iz naročja katol. Cerkve in trobijo v svét, da ima že v kratkem prestopiti. K sreči naznanjajo iz Sredca, da so taki glasi čisto izmišljeni. Zlasti slovanskim katoličanom bodi mladi princ priporočen, da bi se ta brezbožna želja razkolnikov nikoli ne spočila.

1. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (november) 1895.

a) Glavni namen:

Zadeve nemških katoličanov.

b) Posebni nameni:

1. **Vsi Svétli.** Ta in vsaki dan mesca vse naznanjene pa še ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Vterjenje kersčanskega upanja do nebes. Katoličani, ki so pozabili svoje dolžnosti. —

2. **Vernih duš dan.** Dušni mir umerlih. Odvernitev novopoganskih šeg pri pogrebi. Ohranitev sadu duh. vaj.

3. **S. Pirmin.** Izveršitev sklepov pri katoliških shodih. Zelo važne volitve. Odvernjenje nevarnostij, ki preté dobrim podjetjem.

Ne obupúj!

4. **S. Karol Beromej.** «Duhovni in obhajanci». Deška in duhovna semenišča. Cerkvena potreba po velikih mestih.

5. **S. Ida.** Neomajena stanovitnost v molitvi in zaupanju v Boga pri velikih težavah. Pomoč v dušnem terpljenju.

6. **S. Lenhard.** Vestno ogibanje razpertij. Nevarno bolni in umirajoči. Razsodnost pri delitvi miloščine.

7. **S. Anton Baldinuól.** Odločnejša zavrnitev slabe in nepravde kritike. Dobro nameščevanje važnih duhovskih služb. Misijoni. —

8. **S. Deusdedit.** Obertno-društvena vravnava kerščanskih delavcev. Delitvene zadeve med brati in sestrami. Neka dobrodelna vstanova. — (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Nekdo, ki je skesan umerl nagle smert, za pomoč, ako je potrebuje, priporočen Naši ljubi Gospej, sv. Jožefu in angelju varhu. — Ako imate Jezusa v rokah, poprosite ga enkrat meni, da bi ga ljubila čez vse in prosim za spreobrnjenje svojega bratranca in njegovega očeta in mojega strica. — Neki prav nevaren rudečkar, brez vsake vere in blezo obseden, bodi prav živo priporočen v molitev, da bi se na priprošnje Naše lj. Gospe in sv. Antona Pad. na kaki način spreobrnil. Kdor s takim divjakom skupaj zadene, on lahko spozná, kakošna pošast je človek brez vere.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Velečastiti duhovščini, sorodnikom prijateljem in znancem z žalostnim srcem naznaja, da je vsegamogočni Bog danes zjutraj ob 4. uri poklical k Sebi v nebeški dom velečastitega gospoda Monsignora Mihaela Potočnika, demantnomasnika, častnega komornika sv. Očeta, knezoškofijskega konzistorijalnega svetovalca, nunskega spovednika v pokoju, častnega občana terga Kroke itd., itd. po dolgi in hudi bolezni, v kateri je bil večkrat pokrepčan s svetimi zakramenti, v 87. letu starosti.

Pogreb nepozabnega rajnega gosp. monsignora bode jutri v četrtek, 31. t. m., ob 4. uri popoldne iz uršulinske duhovske hiše na Kongresnem tergu št. 16.

Blagega rajnega priporočava v pobožno molitev in prijazen spomin.

Svete maše za dušni pokoj rajnega se bodo darovale v uršulinski cerkvi in v vseh župnijskih cerkvah ljubljanskih.

V Ljubljani, 30. oktobra 1895.

Valentin Eržen.

Alojzij Stroj.

Ljubljana. † V sredo-jutro 10 minut po 4ih je po daljšem bolehanju svoje lepo življenje sklenil preblagi Monsignore Mihael Potočnik, bivši uršulinski spovednik itd. Bog mu daj večni mir! (Prihodnjič nekoliko več.) —

Opomba: Več spisov prihodnjič.

Vr.

Preželj 2 gld.

Mertvaško blede, v zimskem snegu pokopana,
Leži narava tu, preti ji smert, pogin.
Ledena burja brije s severnih krajin,
Obupno stoka na čeréh tam gladna vrana.

A pomlad, glej! se bliža s svojimi darovi,
Vše zgane se pod snežno težo živelj trav,
Poterto stvarstvo vse prešine nov pojav,
In solnce blagodejno seva nad bregovi.

Čemu mori ti, človek, persi jadne zdvoj,
Da obupuješ, kadar skerb ti tare dušo?
Zaupaj le! Zakaj z ust Božjih mili dih
Raztali sneg, oživlja gladnih ptic nebroj,
Ledenih spon nam reši zémlje rušo:
I tebe vkrepil bo zaupni k Njemu vzdih!

Nace S.

Dobrotni darovi.

Za cerkev Marije Pom. na Brezjah: Jožef Čebela za ozdravljenje svojega brata Martina daruje 20 gld. — Marjana Torkar 5 gl. — Častita družba 20 gl. — Neimenovan 20 gl. — Neimen. 25 gld. — Po č. gosp. Čarmanu neka ženska 5 gld. — Po č. g. J. Šašelju 10 gld. 20 kr. — Po č. g. M. Veja-tu 5 gld. — Č. g. J. Sakser 2 gld. — Ana Perpar 70 gld. — Marija Janša 6 gld. — Č. g. Marko Pakiž iz Amerike 5 dolarjev. — Zbirke «Zgd. Danice» zopet 10 gld. —

V Mošnjah, dne 14. oktobra 1895.

J. Berlic, župnik.

Za dijaško mizo. Čast. g. župnik Mat. Jereb 2 gld. — Č. g. župnik Mih. Terček 5 gld. — Č. g. župnik Mat. Kljun 5 gld. — «O. A. M. D. G. B. M. L.» 5 gld. — Preč. g. zlatomašnik Frid. Hudovernik 5 gld. — «Moja serčna želja je, da bi vsi ljudje Boga spoznali.» 4 gld. (Opomba: 1 gld. je bil pri izročnem več, kaj čemo z njim? Vr.) — Iz Idrije neimenovana po č. g. Osv. 1 gld. «za kruhe sv. Ant.»; — druga od ravno tam 1 krono. — Č. g. župnik Ant. Jamnik 3 gld. — Blaga dobrotnica K. S. 5 gld. — Neimenovana v dober namen «za kruhe sv. Antona» 1 gld. — Blagi oče Zupan iz Kroke 1 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Fr. Krumpeštar, kaplan v Ribnici, 30 gld. — «Da bi vsi ljudje Boga spoznali» 4 gld.

Za Marijanišče: Č. g. župnik Mat. Kljun 10 gld. — V. č. g. zlatomašnik Mat. Preželj 5 gld. —

Za učit. semenišče prof. Kržiča: Po čast. gosp. župniku M. Kljuni 10 gld.

Za katoliško družbo: V. č. gosp. zlatomašnik Mat. Preželj 2 gld. 40 kr.

Za bratovščino S. Rešnjega Telesa: Po č. g. kaplanu Vilku Mlezniku 1 gld.

Za dijaško kuhinjo v Kranju: Č. gosp. župnik Mat. Kljun (odd. g. prof. Keržiču) 5 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: K. S. 2 gld.

Za brat. sv. Leopolda: K. S. 1 gld.

Za misijone na Severu: K. S. 2 gld.

Za Salezijance: Č. g. župnik M. Kljun 5 gld.

Za Don Boskove misijone: Ana Mihelič 1 gld.

Za afrikanske misijone: K. S. 2 gld.

Za katol. misijone: Č. g. župnik Martin Narobe 5 gld.

Za srednje afrikanski misijon: V. č. gosp. zlatomašnik Mat.

Preželj 2 gld.

Za najbolj potrebne misijone: Č. g. župnik M. Kljun 10 gld.